

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **M.S.**, nar. [REDACTED] bytem [REDACTED], zastoupený Jiřím Pokorným, daňovým poradcem se sídlem Heliova 270/15, 460 01 Liberec 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2014, čj. 8304-2/2014-900000-304.8,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 21. 5. 2014, čj. 8304-2/2014-900000-304.8, s e p r o v a d y ř í z e n í z r u š u j e a v ě c s e v r a c í k d a l š í m u ř í z e n í ž a l o v a n é m u .**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n u h r a d i t k r u k á m p r á v n í h o z á s t u p c e ž a l o b c e J i ř í h o P o k o r n é h o , d a ň o v é h o p o r a d c e s e s í d l e m H e l i o v a 2 7 0 / 1 5 , 4 6 0 0 1 L i b e r e c 1 , n á h r a d u n á k l a d ů ř í z e n í v e v ý š í 2 4 . 4 5 6 K č , a t o d o 3 0 d n ů o d p r á v n í m o c i r o z s u d k u .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Řízení před celním úřadem a žalovaným

[1] Shora označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání a potvrzen platební výměr na spotřební daň z minerálních olejů ze dne 19. 11. 2013, čj. 56738/2013-560000-31, kterým Celní úřad pro Liberecký kraj (dále též jen „celní úřad“ nebo „správce daně“) vyměřil žalobci daň z minerálních olejů za zdaňovací období červen 2011 ve výši 225.789 Kč.

[2] Podkladem platebního výměru vydaného Celním úřadem pro Liberecký kraj bylo zejména zjištění Celního úřadu v České Lípě z kontroly skladování minerálních olejů konané dne 16. 6. 2011 v areálu bývalé čerpací stanice v Novinách pod Ralskem (někdy označován jako zásobní nádrže ve Stráži pod Ralskem), že v jedné ze dvou nádrží o objemu 30 000 litrů

se nachází větší množství minerálního oleje neznámého složení. Laboratorními zkouškami Celně technické laboratoře bylo potvrzeno, že odebraný vzorek obsahuje nízkosirný těžký olej zařazený do KN 2710 19 99, který je předmětem spotřební daně podle § 45 odst. 3 písm. d) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“). Přecherpáním bylo zjištěno celkové množství 20 623 litrů při teplotě 15°C.

[3] Platební výměr dále vycházel ze zjištění, že v době kontroly měl nádrž pronajatou žalobce od jejího vlastníka ■■■■, což bylo doloženo nájemní smlouvou ze dne 27. 10. 2009 a výpovědí nájemní smlouvy ze dne 16. 6. 2011 (ke dni 31. 5. 2011), při sjednané tříměsíční výpovědní lhůtě. Existenci pronájmu měl celní úřad za potvrzenou svědeckými výpověďmi ■■■■ (účetní žalobce) ■■■■ (asistentka žalobce). Ta dále uvedla, že od 1. 10. 2010 měla nádrže pronajaty společnost ■■■■ s. r. o.; o této společnosti však bylo zjištěno, že se na označené adrese nenachází, uvedené kontakty neexistují a jednatel ■■■■ je neznámého pobytu. Ohledně tohoto jednatele správce daně dále zjistil, že v posledních pěti letech figuroval jako společník v dalších 13 nekontaktních společnostech. Určení minerálních olejů pro pohon motorů celní úřad dovodil z výpovědí dalších svědků, podle nichž byla nádrž využívána jako rezervní při zásobování žalobcových čerpacích stanic.

[4] Tyto skutečnosti vzal za prokázané i žalovaný v odvolacím rozhodnutí, v němž po doplnění dokazování dospěl ke stejným závěrům. Oproti celnímu úřadu, který vycházel z výpovědí ■■■■, ■■■■, ■■■■, a řidičů ■■■■, opatřil žalovaný ještě výpovědi svědků ■■■■ a ■■■■. Poté vyhodnotil provedené důkazy nejen ve vztahu k postavení stěžovatele jako plátce daně, ale i ve vztahu k užití minerálního oleje, z něhož dovodil nezbytnost jeho podrobení spotřební dani.

II. Žalobní námítky

[5] Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí celního úřadu.

[6] Žalobce především namítal, že vůbec není zatížen daňovou povinností ke spotřební dani z minerálních olejů. Jestliže správce daně tvrdí, že žalobce naopak zatížen touto daňovou povinností je, a to navíc v důsledku údajného specifického nakládání s předmětným minerálním olejem (použití pro pohon motorů), je na správci daně, aby ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) a d) daňového řádu prokázal, že žalobce skutečně takovou daňovou povinnost má. Není možné, aby celní úřad po žalobci požadoval prokázat, že s předmětným olejem naložil jiným způsobem, než jaký vede ke vzniku povinnosti přiznat a zaplatit daň z minerálních olejů.

[7] Podle žalobce žalovaný neprokázal, že nájemní smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností ■■■■ s.r.o. byla pouze účelovou smlouvou, pokud k takovému závěru dospěl jen na základě toho, že je tato společnost nekontaktní, kde všude se jednatel společnosti ■■■■ s.r.o. angažuje, jeho místo pobytu údajně není známo či že se jedná o starší osobu. Žalobce je taktéž přesvědčen, že ani využití nádrže dne 13. 10. 2010, tedy v době kdy byl žalobce na dovolené, není důkazem účelovosti nájemní smlouvy, jak se snaží tvrdit žalovaný, ale spíše popisem provizorního řešení kritické logistické situace dispečerkou a řidiči při zásobování

pohonnými hmotami. Naopak výpověď paní ■■■ poměrně jasně doložila, že nádrž ve Stráži pod Ralskem delší dobu nebyla žalovaným ke skladování pohonných hmot využívána. Tomu taktéž nasvědčuje i výpověď z nájemní smlouvy podaná žalobcem pronajímateli.

[8] Žalovaný žádným způsobem nehodnotí skutečnost, že žalobce předmětný univerzální technický olej nikdy nepořídil, pouze jej na základě objednání přepravy přepravoval.

[9] Za zcela nepodložený žalobce považoval závěr žalovaného, že žalobce provozoval čerpací stanice pohonných hmot. Žalobce provozoval pouze jedinou čerpací stanici, a to pouhý jeden měsíc v roce 2009. Závěry žalovaného jsou proto obdobně nesmyslné jako závěry znalce, který vycházel ze stejného nesprávného předpokladu a nesmyslně se dožadoval skladové evidence k neexistujícímu skladu; pokud žalobce neprovozuje čerpací stanici pohonných hmot, nemá ani sklad zásob. Za nelogický považoval žalobce závěr žalovaného, že prý čerpací stanice žalobce provozoval, protože o tom vypovídali v tomto smyslu svědci. Stejně tak podle žalobce neobstojí argument žalovaného, že podle znaleckého posudku sice čerpací stanice provozovala společnost ■■■ s.r.o., ale pokud byl žalobce jejím jednatelem, nelze prý konstatovat, že by je neprovozoval.

[10] Co se týče hodnocení svědeckých výpovědí, žalobce poukázal na to, že není jasné, o jakém období svědci hovoří. Velmi často totiž u žalobce již v červnu 2011 nepracovali, anebo u něj dokonce nepracovali nikdy. Obdobně není jasné, jak souvisí tvrzení o skutečnostech z října 2010 se skutečnostmi zjištěnými v červnu 2011. Závěry žalovaného jsou tak nepřezkoumatelné. Rovněž výpovědi svědků o tom, že slyšeli, že se jakási směs, kterou sami na toto místo nikdy nevezli, údajně vozí „jezeďákům“, nemůže mít jakožto svědectví z doslechu valné důkazní hodnoty. Žalovaný však tomuto zdroji účelově přikládá hodnotu zásadní. Z výpovědi svědků vyplývá, že přes proklamace žalovaného o potvrzení použití minerálních olejů pro pohon motorů právě těmito výpověďmi ve skutečnosti žádný ze svědků neuvedl nic konkrétního ani průkazného, na základě čeho by šlo objektivně usuzovat na to, že univerzální technický olej byl žalobcem použit nebo určen pro pohon motorů. Jejich výpovědi se potkávají pouze v tom bodě, že si do „svých“ cisteren jezdili buď doplňovat přepravované pohonné hmoty, anebo sami cisterny ke stočení přistavovali. Přitom ani jeden ze svědků nikdy nepopsal žádný konkrétní (tedy ověřitelný) případ, jehož by byl očitým svědkem, počínaje údajným smísením dvou různých chemických látek a konče jejich stočením do zásobníků čerpacích stanic. Pokud svědci něco v tomto smyslu naznačovali, vždy z výpovědi vyplynulo, že jejich údajná zjištění pochází alespoň z části z doslechu a že ve skutečnosti očitými svědky všech popisovaných událostí sami nebyli. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný nikdy žádný důkaz, že by žalobce univerzální technický olej použil pro pohon motorů, neměl. Tím méně jím disponuje v období červen 2011 pro látku zjištěnou v zásobníku ve Stráži pod Ralskem.

[11] Žalovaný nepředložil žádný přímý důkaz toho, že zjištěná chemická látka se v zásobníku nachází s vědomím žalobce, že se ocitla v jeho dispoziční sféře a že tedy jím byla skladována. Navíc žalovaný neprokázal, že by žalobci vznikla povinnost spotřební daň přiznat a zaplatit, a to v souvislosti s použitím pro pohon motorů. Z tohoto důvodu jsou jeho závěry nepodložené.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný poukázal na to, že námitka žalobce o přepravě minerálního oleje se nezakládá na pravdě, jelikož předmětné minerální oleje byly uskladněny v podzemní nádrži a nikoliv přepravovány. Skutečnost jakým způsobem, zda legálně či ilegálně, žalobce předmětný minerální olej nabyt, celní orgány nezkoumaly a současně to není v projednávané věci relevantní, jelikož povinnost prokázat zdanění minerálních olejů, jež úzce souvisí s jejich nabytím, spočívala na žalobci. Ten však na výzvu celního úřadu nereagoval a patřičné doklady k minerálním olejům nepředložil.

[13] Žalovaný připustil, že žalobce je sice v pozici jednatele společnosti ■■■ s.r.o., v řízení však vystupoval jako fyzická osoba, která k provozování čerpacích stanic oprávněna není. Žalovaný vycházel z nepřesných výpovědí svědků, kteří uváděli, že jsou zaměstnanci žalobce a nikoliv společnosti ■■■ s.r.o., a také z nesprávné interpretace provázanosti účetnictví obou uvedených subjektů vyplývající ze znaleckého posudku. Přesněji mělo být v žalovaném rozhodnutí uvedeno, že žalobce minerální oleje skladoval a vzhledem k tomu, že jako fyzická osoba ovládá prostřednictvím společnosti ■■■ s.r.o. čerpací stanice, zastává žalovaný názor, že minerální oleje byly určeny pro pohon motorů. Jiný účel použití žalobce ostatně nenamítal.

[14] Žalovaný dále sdělil, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce odmítl k dané věci vypovídat a ani na výzvu neprokázal řádné zdanění skladovaných minerálních olejů, nelze určit dobu, kdy byly minerální oleje do nádrže naskladněny. Mohly, a s největší pravděpodobností i byly, naskladněny do podzemní nádrže v období před červnem 2011, tedy v době, kdy svědci ■■■ a ■■■ byli zaměstnanci žalobce a pan ■■■ a ■■■ zaměstnanci společnosti ■■■ s.r.o. Skutečnost, že uvedené osoby byly v červnu 2011 zaměstnanci žalobce, ostatně není žalovaným v napadeném rozhodnutí tvrzena. Žalovaný označil v napadeném rozhodnutí svědky jako zaměstnance žalobce zejména s ohledem na propojenost společnosti ■■■ s.r.o. s jeho osobou a podnikatelské aktivity, které se vzájemně prolínají. Nepřesné označení svědků ani skutečnost, že v době zjištění skladování minerálních olejů v nádržích nebyli již zaměstnanci žalobce, však nemá vliv na důkazní hodnotu podaných výpovědí, jelikož se toliko vztahují na popsání žalobcových praktik souvisejících s nákupem, skladováním, mícháním a distribucí minerálních olejů za účelem pro použití pohonu motorů.

[15] Žalovaný zdůraznil význam výpovědí pana ■■■ a ■■■, ze kterých vyplynulo, že minerální oleje podobné svým charakterem motorové naftě dopravované z rakouské rafinérie byly přečerpávány na bývalé adrese sídla společnosti ■■■ s.r.o. a následně byly distribuovány na čerpací stanice.

IV. Rozhodnutí krajského soudu

[16] Zdejší soud již o žalobě jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 18. 9. 2015, č. j. 59 Af 39/2014 – 167, kterým žalobu zamítnul. Dospěl tehdy k závěru, že celní úřad a následně i žalovaný shromáždili dostatek důkazů svědčících o tom, že žalobce byl majitelem a skladovatelem 20.623 litrů minerálního oleje, ze kterého měl povinnost odvést spotřební daň. Za klíčové soud považoval zjištění Celního úřadu v České Lípě, který dne 16. 6. 2011

provedl místní šetření v areálu bývalé čerpací stanice na parcele č. 210, k. ú. 706868 Noviny pod Ralskem za účelem kontroly skladování minerálních olejů a prověření zdanění. Při kontrole bylo zjištěno, že v jedné ze dvou nádrží se nachází 20.623 litrů minerálního oleje, u kterého analýzou u Celně technické laboratoře Ústí nad Labem bylo prokázáno, že se jedná o nízkosírný těžký olej zařazený do KN 2710 19 99. Vlastníkem skladovacích nádrží byl ■■■, který však předložil nájemní smlouvu na dobu neurčitou ze dne 27. 10. 2009 uzavřenou s žalobcem. Výpovědní lhůta nájemní smlouvy činila 3 měsíce. Skutečnost, že žalobce měl v nájmu skladovací nádrže v Novinách pod Ralskem, jejichž vlastníkem byl ■■■ potvrdila i ■■■, externí účetní žalobce, jakož i ■■■, asistentka žalobce, která doplnila, že dané nádrže byly využívány k uskladnění pohonných hmot z rafinérií z Čech i Německa, když nepostačovala kapacita zásobníku na čerpacích stanicích.

[17] Soud dále konstatoval, že nebylo prokázáno, že by skladovací nádrže využíval jiný subjekt než žalobce. Ze smlouvy o pronájmu nádrží ze dne 1. 9. 2010 uzavřené mezi žalobcem jako pronajímatelem a společností ■■■ s.r.o. jako nájemcem sice vyplývá, že společnost ■■■ s.r.o. byla oprávněna v předmětných skladovacích nádržích skladovat kapalně produkty, nicméně danou společnost, resp. jejího jednatele Jaroslava Studýnku, se nepodařilo dohledat a kontaktovat. Skutečnost, že by společnost ■■■ s.r.o. skladovací nádrže využívala, tak nebyla prokázána.

[18] Za nedůvodnou považoval soud žalobcovu námitku, že žalobce univerzální technický olej nikdy nepořídil, pouze jej na základě objednání přepravy přepravoval. Žalobce na výzvu celního úřadu k podání daňového přiznání nijak nereagoval a doklady k minerálním olejům nepředložil. Vzhledem k tomu, že žalobce zůstal neaktivní, celní úřad si učinil na základě zjištěných skutečností úsudek o užití minerálního oleje sám, když dospěl k závěru, že daný minerální olej měl sloužit k pohonu motorů.

[19] Soud měl dále za podstatné, že žalobce minerální olej skladoval, přičemž nesdělil za jakým účelem. Jak vyplynulo ze svědectví řidičů cisteren, i svědectví ■■■, asistentky žalobce, nádrže v Novinách pod Ralskem byly využívány k uskladnění pohonných hmot, když nepostačovala kapacita zásobníku na čerpacích stanicích. Z toho tedy vyplývá, že obsahu skladovacích nádrží v Novinách pod Ralskem bylo užito k pohonu motorů např. na čerpacích stanicích společnosti ■■■ s.r.o.

[20] K poslední žalobní námitce soud uvedl, že z výpovědí řidičů jako svědků, kteří měli vypovědět, čeho se účastnili, co viděli či slyšeli, vyplynulo, jaké bylo obvyklé nakládání s naftou či minerálními oleji. Výpovědi řidičů cisteren jsou nepřímými důkazy (indiciemi), které ve spojení s jinými důkazy, o které žalovaný opřel své rozhodnutí (místní šetření, znalecký posudek převzatý ze spisu PČR, listinné důkazy apod.) tvoří ucelenou soustavu, jejíž články na sebe logicky navazují, navzájem nejsou v rozporu, a která tak vede nepochybně k závěru o tom, za jakým účelem žalobce skladoval 20.623 litrů minerálního oleje KN 2710 19 99.

IV. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

[21] Proti shora označenému rozsudku zdejšího soudu podal žalobce včas kasační stížnost. Při přezkumu napadeného rozsudku vzal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne

22. 3. 2016, čj. 2 Afs 275/2015 – 44, za klíčovou otázku prokázání užívání nádrží v bývalé čerpací stanici v Novinách pod Ralskem. Nejvyšší správní soud vzal za dostatečně prokázanou existenci nájemního vztahu mezi vlastníkem podzemních nádrží ■■■ a žalobcem v době zjištění minerálního oleje v nádrži, a to s ohledem na nájemní smlouvu ze dne 27. 10. 2009 a doklady o placení nájemného, které ovšem bylo poukazováno různými firmami žalobce.

[22] Nejvyšší správní soud však poukázal na to, že v rozhodné době měla nádrže v podnájmu společnost ■■■ s. r. o. K tomu je ve spise doložena nájemní smlouva, kterou s touto společností žalobce uzavřel dne 1. 9. 2010; je uzavřena na dobu neurčitou a týká se dvou nádrží a za nájemce byla podepsána Františkem Studýnkou. Celní úřad k jeho osobě zjistil, že je nekontaktní a figuruje ve funkcích v několika společnostech, které se rovněž ukázaly nekontaktní.

[23] Přesto Nejvyšší správní soud nepovažoval toto zjištění za úplné, neboť již v době, kdy celní úřad vydával platební výměr (19. 11. 2013), i v průběhu odvolacího řízení, společnost ■■■ s. r. o. měla jiného jednatele, a to ■■■ (od 5. 8. 2013 do 12. 4. 2015). Předmětem dokazování bylo, zda společnost ■■■ s. r. o. na základě nájemní smlouvy skutečně užívala předmětné skladovací nádrže a zda je možné, že zjištěný minerální olej tam skladovala ona, či zda je to vyvráceno. Celní úřad tedy v době svého rozhodnutí nevycházel z aktuálních informací o společnosti ■■■ s. r. o. a nepokusil se kontaktovat jejího nového jednatele za účelem zjištění, zda on či společnost disponují doklady či jinými informacemi k využívání pronajatých nádrží či k placení nájemného. Pro postavení žalobce jako plátce daně je rozhodné prokázání, že nádrže byly jím užívány, neboť není možno doložit doklady ani svědecky, kdy a kdo minerální olej do nádrže umístil. Žalobce v daňovém řízení odmítl vypovídat a písemné doklady neexistují. Žádná ze svědeckých výpovědí neukotvuje postup přičitatelný žalobci v čase, vyjma případu zadržené cisterny obsahující část nákladu bez dokladů při dopravě v říjnu 2010. Za této situace je nezbytným předpokladem posouzení postavení žalobce jako plátce daně nepochybné prokázání účelovosti nájemní smlouvy se společností ■■■ s. r. o. a prokázání vyloučení užívání nádrží touto společností.

[24] Nejvyšší správní soud tak uzavřel, že rozhodnutí žalovaného v otázce podstatné pro posouzení věci není dostatečně podloženo obsahem správního spisu. Krajský soud měl pro tuto vadu rozhodnutí žalovaného zrušit, případně ji mohl odstranit doplněním dokazování sám. Pokud ani jedno z toho neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K nezbytnému doplnění dokazování Nejvyšší správní soud dále uvedl, že pro ně není překážkou, že společnost ■■■ s. r. o. mezitím vstoupila do likvidace. Naopak lze předpokládat součinnost likvidátora při zjišťování, zda existují nějaké písemné doklady k činnosti této společnosti a zejména k užívání zásobních nádrží v Novinách pod Ralskem v rozhodné době, k placení nájemného, atd.

V. Právní posouzení

[25] Soud přezkoumal napadená rozhodnutí a řízení, které jejich vydání předcházelo, v rozsahu a z hlediska námitek žalobkyně; byl přitom vázán skutkovým i právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), jakož i právním názorem

vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Po provedeném řízení dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná.

[26] První a základní žalobní námitkou formulovanou žalobcem v jeho žalobním návrhu byla skutečnost, že žalovaný neprokázal, že nájemní smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností ■■■ s.r.o. byla pouze účelovou smlouvou, pokud k takovému závěru dospěl jen na základě toho, že je tato společnost nekontaktní, kde všude se jednatel společnosti CITRA s.r.o. ■■■ angažuje, jeho místo pobytu údajně není známo či že se jedná o starší osobu.

[27] Krajský soud skutečnost neprokázání nájemní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností ■■■ s.r.o. za prokázanou vzal. Nicméně Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatoval nedostatečně zjištěný skutkový stav, neboť celní úřad i žalovaný se snažil kontaktovat pouze někdejšího jednatele společnosti ■■■ s.r.o. ■■■, ačkoliv již v době, kdy celní úřad vydával platební výměr (19. 11. 2013), a i v průběhu odvolacího řízení, společnost ■■■ s. r. o. měla jiného jednatele, a to ■■■, který však nebyl kontaktován.

[28] V souladu se závěrem Nejvyššího správního soudu tak je třeba, aby žalovaný doplnil dokazování ohledně toho, zda nájemní vztah mezi žalobcem a společností ■■■ s. r. o. byl pouze účelovým právním vztahem a zda je vyloučeno užívání nádrží v Novinách pod Ralskem touto společností. Za tímto účelem je třeba svědecky vytěžit současného likvidátora společnosti ■■■ s. r. o. a vyžádat si od něj listinné doklady k činnosti dané společností. Až na základě těchto procesních úkonů lze uvážit, zda skutkový stav byl zjištěn v maximální možné míře a zda tak lze vyhodnotit postavení žalobce jako případného plátce daně z minerálních olejů za zdaňovací období červen 2011.

[29] K dalším žalobním námitkám soud uvádí, že tyto lze vypořádat až v okamžiku, kdy bude postaveno najisto, že žalobce byl nájemcem a uživatelem nádrží v bývalé čerpací stanici v Novinách pod Ralskem, kde dne 16. 6. 2011 Celní úřad v České Lípě zjistil, že v jedné ze dvou nádrží se nachází 20.623 litrů minerální oleje. Tedy že bude vyvráceno, že by skladovací nádrže využíval jiný subjekt než žalobce. Až poté bude na příslušných správních orgánech, aby posoudily, zda shromážděný důkazní materiál postačuje k závěru, že žalobce je povinen podrobit se spotřební dani, či zda bude ve věci třeba provést ještě další dokazování k řádnému prokázání skutkového stavu věci.

[30] V návaznosti na uvedené tak soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.)

[31] Soud o žalobě rozhodl bez jednání, když napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení (§ 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.)

VI. Náklady řízení

[32] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů

řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil. Za tyto náklady je nutno považovat odměnu za dva úkony právní služby na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 6.200 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, dva režijní náklady podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 600 Kč; to vše včetně DPH ve výši 21 % činí částku 8.228 Kč. K tomu soud přičetl uhrazený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000 Kč. Celkem tedy za řízení před krajským soudem náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 11.228 Kč.

[33] Vzhledem k tomu, že věc byla projednávána v rámci kasačního řízení, kde byl žalobce rovněž úspěšný, je povinností soudu rozhodnout v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. i o nákladech vzniklých v řízení před Nejvyšším správním soudem. Žalobce byl v daném řízení zastoupen jiným právním zástupce než v řízení před krajským soudem, proto zdejší soud považoval za oprávněné náklady odměnu za dva úkony právní služby na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 6.200 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání kasační stížnosti), dva režijní náklady podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 600 Kč; to vše včetně DPH ve výši 21 % činí částku 8.228 Kč. K tomu soud přičetl uhrazený soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč. Celkem tedy za řízení před Nejvyšším správním soudem náleží žalobce náhrada nákladů řízení ve výši 13.228 Kč.

[34] Celková výše náhrady nákladů řízení před soudy tak činí 24.456 Kč a soud uložil žalovanému povinnost zaplatit uvedenou částku v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám daňového poradce, který žalobce zastupuje v řízení před krajským soudem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Kasační stížnost je však nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem;

to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a)].

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 10. října 2016

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu